

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Megay Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Petőfi Sándor u. 7.; ügyintéző: Dr. Megay Györgyi ügyvéd) által képviselt felperes neve „fa” (felperes címe) felperesnek a Dr. Harsányi Marianna ügyvéd (7621 Pécs, Király u.15.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, törzsbetét megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Bíróság, 2006. szeptember 11-én meghozott 13.G.40.110/2006/6. számú ítélete ellen, az alperes által 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 6. sorszámon meghozott ítéletében arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 606 000 Ft-ot, annak 2000. május 4-től a kifizetés napjáig járó évi 20%-os kamatát és 36 000 Ft perköltséget, valamint az államnak 36 400 Ft le nem rótt eljárási illetéket. A megállapított tényállás szerint a felperes kft-t két magánszemély - közöttük az alperes - alapította a tagok azonos mértékű törzsbetétjéből álló 3 000 000 Ft törzstőkével. A társasági szerződés alapján a tagok a törzsbetétjeik felét a szerződés aláírásától számított 8 napon belül, a további 50%-át pedig egy éven belül, legkésőbb 2000. május 3-ig voltak kötelesek a megadott bankszámlára megfizetni. Az alperes azonban 606 000 Ft vonatkozásában a törzsbetét-fizetési kötelezettségének a felperes írásbeli felszólítása ellenére nem tett eleget. A fizetési felszólítás eredménytelenségét követően a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperes ellen a nem teljesített 606 000 Ft törzsbetét, annak 2000. május 4-től járó évi 20%-os kamata és az eljárással felmerült költségei megfizetésére kötelezése iránt, 2005. december 20-án. A fizetési meghagyással szemben azonban az alperes ellentmondással élt, amelyben arra hivatkozott, hogy a követelt törzsbetétet befizette, tehát azzal a felperesnek nem tartozik. A perré alakult eljárásban az alperesnek ezt az állítását tagadva a felperes a követelését keresetként is fenntartotta. Az alperes a peres eljárásban egyéb védekezést nem terjesztett elő, a keresetre nem nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt, a módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt társasági szerződés, valamint a 2005. november 17-én keltezett fizetési felszólítás alapján

az alperest a kereset szerint marasztalta. Megállapította, hogy a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperes tagadásával szemben az alperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a kereseti követelésben szereplő törzsbetét összegét a felperesnek megfizette. Az alperes azonban e bizonyítási kötelezettségének bíróság felhívás ellenére nem tett eleget, az állítását semmivel nem támasztotta alá. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes állításával egyezően állapította meg, hogy a keresetben követelt összeggel az alperes tartozik a felperesnek, amelyet a Ptk. 301.§ (2) bekezdése szerinti kamatával együtt a felperes számára köteles megfizetni.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a keresetnek helyt adó ítéleti döntés egyrészt megalapozatlan, mivel az 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) 13.§-a szerint a gazdasági társaság tagja által vállalt vagyoni hozzájárulás teljesítése felszólítás ellenére történt elmulasztásának jogkövetkezménye a tagsági viszony megszűnése. A Gt. 13.§ (3) bekezdése szerint a vagyoni hozzájárulás teljesítését elmulasztó taggal szemben a gazdasági társaságnak okozott kárért kártérítés követelhető a Ptk. általános szabályai szerint. Másrészt az alperes a fellebbezésében a felperes követelésének elévülésére is hivatkozott. Állította, hogy a törzsbetét-befizetési kötelezettségének a felperes által megjelölt esedékessége (2000. május 4.) és a felperes által hozzá küldött írásbeli felszólítás időpontja (2005. október 17.) között a perbeli követelés elévült, ezért az bírósági úton már nem érvényesíthető, az elévülési kifogása pedig a Pp. 235.§ (1) bekezdése szerint - figyelemmel a Ptk. 204.§ (3) bekezdésében foglaltakra - a fellebbezésében is előterjeszthető volt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Elsősorban arra hivatkozott, hogy az alperes elévülési kifogása a fellebbezésben meg nem engedett új tényállításként, a Pp. 235.§ (1) bekezdése szerint, a másodfokú bíróság részéről érdemi vizsgálat nélkül elutasítandó. Emellett a felperes vitatta a keresetben érvényesített követelés elévülésének bekövetkezését is. Álláspontja szerint mivel az alperesnek a törzsbetét 50%-a megfizetésére fennálló kötelezettsége a Gt. rendelkezésein alapszik, ezért a tartozás megfizetésének végső határideje a felperes társaság cégnyilvántartásból való törlésének időpontja, amelynek meg nem történte miatt az adott esetben az elévülési idő még el sem kezdődött.

A **Debreceni** Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f.) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a peres felek a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását nem kérték.

A fellebbezés nem alapos.

Az alperes az elsőfokú eljárás során a fizetési meghagyás ellen benyújtott ellentmondásában a keresettel szemben csupán azzal védekezett, hogy a felperesnek a követelt összeget már megfizette. Egyéb védekezést utóbb nem terjesztett elő, a keresetre más nyilatkozatot nem tett. Elsőként a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy vitatja a követelés jogalapját, illetőleg a keresetet elévülés miatt tartja elutasítandónak. Az alperes részéről az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, ezért az elsőfokú bíróság által sem

vizsgált, tehát új tényállítás volt egyrészt az, hogy a tartozás esedékessé válásától az elévülést eredményező időmúlás időközben bekövetkezett, másrészt az, hogy a tagsági jogviszonya 30 nap múlva megszűnt, mivel 2005. november 17-én a felperestől fizetési felszólítást kapott, amelynek nem tett eleget.

Ezeket az új tényállításokat azonban az alperes a másodfokú eljárásban már nem tehetné volna meg és az azokkal összefüggő bizonyítékait sem jelölhette meg. A Pp. 235.§ (1) bekezdésének az 1999. évi CX. törvény 38.§ (1) bekezdésével megállapított (2000. január 1-től hatályos) rendelkezése ugyanis a fellebbezési eljárásban az új tények állítását, illetőleg új bizonyítékok előadását két feltételhez köti. Egyrészt azoknak az elsőfokú határozat meghozatalát követően kell a fellebbező fél tudomására jutnia, másrészt meg kell felelniük annak a követelménynek, hogy - elbírálásuk esetén - a fellebbező félre kedvezőbb határozatot eredményeztek volna. E szabályok alól akkor és annyiban van kivétel, amikor az új tény állítása, illetve az új bizonyíték előadása az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. A Pp. 141.§ (6) bekezdésében foglaltakat azonban az utóbbi esetben is alkalmazni kell. A fellebbező fél tehát a Pp. 2000. január 1-től módosított 235.§-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban már nem hozhatja fel azokat a tényállításait, és bizonyítékait, amelyeket az elsőfokú eljárásban meg sem kísérelt előterjeszteni (BH.2002/79., 2003/204.).

Az adott esetben az alperes fellebbezése a hivatkozott feltételeknek nem felel meg. Kétségtelenül megállapítható ugyanis, hogy az alperes már az elsőfokú eljárás során is ismerte azokat a tényeket, körülményeket, amelyeket a fellebbezésében közölt, ugyanakkor még csak nem is állította, hogy azok az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak a tudomására. Az alperes tehát a fellebbezésében felhozott védekezése és az azzal összefüggő tényállításai előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedett, amelyet meg sem próbált kimenteni. Ezért a Pp. 235.§-a szerint azokat a tényállításait, amelyeket az elsőfokú eljárásban nem tett meg, illetőleg azokat a bizonyítási indítványait, amelyeket nem terjesztett elő, a másodfokú eljárásban már nem hozhatta fel. Emellett az alperes fellebbezése nem felelt meg a Pp. 235.§ (1) bekezdése második fordulataiban foglaltaknak sem. Az elsőfokú bíróság ítélete ugyanis nem volt jogszabálysértő azért, mert a keresetet érdemben bírálta el és amiatt sem, hogy az alperest a felperes javára a keresetben megjelölt jogcímnek megfelelően marasztalta. A Ptk. 204.§ (3) bekezdése szerint ugyanis a követelés elévülését a bíróság hivatalból nem veszi figyelembe. Ezért arra való hivatkozás nélkül a perbeli igény elévülése nem volt vizsgálható. Az elsőfokú bíróságnak tehát az elévülést nem kellett vizsgálnia és az elévülés bekövetkezését nem is vehette figyelembe.

Alaptalanul hivatkozott az alperes (tartalmilag) az elsőfokú bíróság ítéletének jogszabálysértő voltát állítva arra is, hogy mivel az alperes felhívás ellenére nem fizette meg az elmaradt vagyoni hozzájárulását, a tagsági viszonya megszűnt, ezért tőle a vagyoni hozzájárulás ez okból sem követelhető.

Tény, hogy a felperes társaság működésére még irányadó régi Gt. (az 1997. évi CXLIV. törvény) a vagyoni hozzájárulási kötelezettségét nem, vagy késedelmesen teljesítő taggal szemben valamennyi gazdasági társaság esetén lehetővé teszi, hogy a társaság az ilyen tagtól kizárás útján megválhasson.

A kft. társasági formára vonatkozóan azonban a régi Gt. 129.§-a azt mondja ki, hogy a kft. tagjai a társasággal szemben a társasági szerződésben vállalt törzsbetét-szolgáltatási

kötelezettségük teljesítése alól semmilyen jogcímre való hivatkozással nem mentesíthetők és a társasággal szemben beszámításnak sincs helye. Ebből következően a kft. felé a törzsbetét-fizetési kötelezettségét nem teljesítő tag a társasággal szembeni fizetési kötelezettsége alól nem mentesül a tagsági jogviszonyának a Gt. 13.§-a alapján történő megszűnése esetén sem, az abból eredő igényét a társaság a taggal való elszámolás során érvényesítheti.

Az adott ügyben emellett az is megállapítható, hogy az alperes a társaság az elmaradt törzsbetét fizetésére nem szólította fel a kft. működésének tartama alatt, hanem a fizetési felszólítást a felszámolási eljárás kezdő időpontja (2004. október 7.) után a felszámoló bocsátotta ki 2005. november 17-én, az adós gazdálkodó szerv követeléseinek behajtásával összefüggő kötelezettsége teljesítéseképpen. E mulasztás cégjogi következménye tehát már ebből az okból sem következhetett volna be.

Ilyen körülmények között a fellebbezés elbírálása során a **Debreceni** Ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értékelte-e a felek nyilatkozatait és a felperes által hozzá benyújtott okiratokat. A másodfokú bíróság e körben mindenben egyetért az elsőfokú bíróság ténymegállapításaival és azzal a következtetéssel, hogy az alperes a felperes tagadásával szemben az alperes a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján őt terhelő kötelezettsége ellenére nem bizonyította, hogy a társasági szerződésben vállalt törzsbetét-fizetési kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, amint azt az ellentmondásában állította, annak ellenére, hogy őt az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettségéről a 2006. június 21-én felvett 4. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésében szabályszerűen tájékoztatta.

Ezért a **Debreceni** Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a saját másodfokú eljárásban felmerült költségét maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes felmerült ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú eljárásbeli perköltségét is, amelynek összegét a **Debreceni** Ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a.) pontja, (5) és (6) bekezdései, valamint a 4/A.§-a szerint annak figyelembevételével, hogy a másodfokú eljárásban a bíróság tárgyalást nem tartott, a fellebbezési ellenkérelem benyújtása pedig bonyolult ügyvédi tevékenységet nem igényelt.

Debrecen, 2007. augusztus 28.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-